



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Exercitia Spiritualia Ad Mentem Et Normam D. Ignatii

Conscripta & Adaptata Usui Personarum Ecclesiasticarum Pro sacra solitudine singulis annis ineunda, & in octo vel decem dies protrahenda

Maffei, Pietro Antonio

Augsburg ; Regensburg, 1740

VD18 80488137

Historia vigesima Pro Meditatione vigesima De Amore Dei.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60293](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60293)

fesso cursu currendum, & tot aliis æmulis præcurrendum est, cum multi, imò omnes quidem sint vocati, non tamen omnes electi. Modò vocatur corona, ad quam acquirendam fortiter & acriter pugnandum, tot tantique hostes infestissimi devincendi, & debellandi sunt, qui conjunctis & conjuratis viribus nos arcere, & repellere conantur. Nunc vocatur merces, denarius, qui non datur nisi qui strenuè laboraverint, & porterint pondus diei & æstus; qui impigram locaverint operam Domino, à quo conducti fuerunt. Nec sufficit, ut celo potiaris, nudum nomen Christiani gerere, linguâ Christi fidem profiteri, nisi facta & vitæ tenor, morumque candor fidei Christianæ responderint. Quid prodest dici Ecclesiasticum, si vita nomini non respondeat? quid juvat esse Religiosum, si nihil religiosi vita præferat, vel mores prodant?

Historia vigesima.

Pro Meditatione vigesima.

De Amore DEI.

Effatum divi Augustini est, illum non amare DEUM, qui aliquid amat præter DEUM: profectò insatiabilis esset cupiditas

piditas & avaritia, cui DEUS solus omnia in se complectens bona & divitias, non sufficeret. Sed quid ai'n? An non tenemur præter DEUM amare proximos nostros, quin & nosmetipsos? quis hoc inficias iverit?

Verum hoc equidem est; Sed hic ipse amor, si quidem genuinus, à DEO imperatus amor proximi, & sui ipsius est, verus Dei amor est; cum voluntas seipsum & proximum sicut seipsum propter DEUM amantis, non in his hæere, sed in DEO solo tandem sistere, & quiescere debeat. Hinc Theologi non tres adstruunt charitatis habitus, quorum unus sit habitus charitatis erga DEUM, alter habitus charitatis erga proximum, tertius habitus charitatis erga nos ipsos, nam amor sui ipsius, & proximi, siquidem sit supernaturalis, & profluat ex casto amore erga DEUM, re ipsa est amor Dei, cum ille huic subordinetur, nec ad alium finem ordinetur, quam ut DEO placeamus, & DEUM in proximo, & in nobismetipsis amemus.

Ex hoc ficilè intelligitur illa ascetarum doctrina, asserentium, amorem divinum, ut verus sit, & perfectus, exigere cor vacuum, & ab omni alio affectu, & objecto, quod DEUS non sit, liberum, & penitus avulsum: Nam per hoc nil aliud volunt, aut docent, quam

cor hominis DEUM verè & sincerè super omnia amanti oportere exutum, radicè abstractum, & defœcatum esse ab omni affectu purè humano, terreno, & ad DEUM, ut illi placeamus, non directo. Exemplar hujus rei præclarum tibi proponam in S. Andronico, & Athanasio, quorum vitam narrat Surius, & Lippomanus 17 Februarii, & mentionem facit Martyrologium Romanum ad diem nonum Octobris.

Hoc par lectissimorum conjugum se mutuis castissimi amoris vinculis semper complectebatur in DEO, & propter DEUM, etiam postquam mutuo consensu factò divortio, monasticam vitam ducere cœperant. Erant ambo nobiles cives Antiochenses; & postquam ex matrimonio sustulerant binas proles, Joannem, & Mariam, decreverunt unanimi & communi consilio perfectiùs DEO serviendi desiderio, ab invicem reparati castitatem servare, ut ita cor ab omni affectu terreno depuratum totum DEO, & ejus amori consecrare possent. Sed Divina providentia, quæ servos suos fideles tribulationibus, ut aurum ignibus probare solet, permisit, ac disposuit, ut ambæ proles uno eodèque tempore corripenterentur gravissimo morbo, eodèque mox in flore juventutis extinguerentur.

Andronicus firmioris in DEUM amoris vir, facilè suam voluntatem etiam in tam acerbo casu divinæ submisit, illud identidem cum pariente *Job c. 1.* repetens: *Dominus dedit, Dominus abstulit; sit nomen Domini benedictum.* Tam profundas radices in corde Athanasia necdum fixerat divinus amor, sed tenaciùs adhuc hærebat amor maternus: acerbissimus erat sensus tam diræ, ac dolendæ jacturæ; difflebat in amarissimas lachrymas, & quamvis compresso ac dissimulato tantisper dolore, pompam funebrem cum marito, & nobilissima consanguineorum corona ad sepulchrum comitata fuisset; Justis tamen persolutis, & cum marito domum reversis omnibus, sola in templo remansit & hæsit per totam noctem Athanasia eò liberiùs justo dolori frænum laxatura, & uberiores lachrymas dilectis cineribus affusura, quo remotior foret ab arbitris.

Sub noctis umbilicum se divus Martyr Julianus, cujus nomini & honori templum fuerat dedicatum, sub habitu Monachi præsentem stetit, ita illam alloquens: mulier, quid ploras? cur tuis importunis gemitibus & singultibus illorum quietem qui in hac tumba contumulati jacent, turbare pergis? Reverendissime Domine, respondet Athanasia, ô si scires! sub hoc marmoreo lapide jacent

(N 5)

binæ

binæ proles meæ, bini mei ocelli, imò
 ipsis oculis dilectiores, bini flosculi, in
 spes amplissimas uberrimorum fructuum
 excrecentes, unico impiæ falsis ictu à
 crudeli morte demessi. Et tu prohibes,
 ne materno & justo dolori, ex tam acer-
 ba jactura concepto, hos gemitus, in-
 star afflictæ turturis immolem, & paucis
 lachrymulis hunc leniam, ac egeram?
 Funde, itaque funde lachrymas, reponit
 Divus, etiam uberrimas; fle & desle non
 proles tuas, quæ cœlo jam receptæ, Deo
 inter immensa gaudia fruuntur, ubi la-
 chrymæ nullæ, nullus planctus, dolor
 nullus locum habet; sed desle ipsum tuum
 fletum, planctum, & dolorem tuum, qui
 DEO non placet, nec placere potest:
 an prolibus tuis invides sortem beatam,
 qua fruuntur? vel DEO gloriam ex hac
 prolium tuarum beata sorte, gratitudine,
 & laudibus in DEUM redundantem?
 minus amoris erga proles, & plus erga
 DEUM! Athanasia à Divo Juliano cor-
 recta, oculos mentis aperuit, & ama-
 ras doloris in dulces amoris & gaudii mu-
 tavit lachrymas: maximo fuit solatio,
 quòd mors temporanea dilectissimis fi-
 liis peperisset vitam & beatitudinem æ-
 ternam in augmentum divinæ gloriæ tan-
 topere redundantem.

Athanasia ex Janitore manè valvas
 templi recludente sollicitè interrogans,
 quis

quis esset Monachus ille, qui hac nocte templum ingressus, & paulò post ex illo iterum egressus fuisset, intelligit, nec Monachum, nec hominum quemquam portis clausis templum ingredi potuisse, quarum claves apud se, & in suis manibus tota nocte habuisset. Hinc minimè dubitatum est, quin monitor, & corrector ille paternus fuerit Divus Julianus Martyr sub schemate Monachi. Domum reversa toto oris & corporis habitu alacritatem, & lætitiã spirans, maritum Andronicum adit, & explicatã inopinatæ alacritatis suæ causã petit licentiam se in Monasterium recipiendi, in quo ab omnibus sæculi curis, deliciis & illicitis avulsa, suas impostero lachrymas eluendis & deflendis peccatis, non filiis impenderet; pronis auribus, & animis has uxoris optimæ preces excepit optimus maritus Andronicus, qui jam pridem secum ipso hæc ipsa consilia & desideria coxerat, nec aliud expectabat, quàm uxoris consensum; atque ideò hoc ipsum illi candidè aperuit cum mutuo & ingenti utriusque solatio. Quare unanimiter convenerunt & statuerunt majorem bonorum suorum partem transcribere, & consignare socero cum hac conditione, & eum in finem, ut xenodochium pro pauperibus & peregrinis fundet

det

det & extruat: quod ex opulentis facultatibus supererat, inter pauperes distribuerunt, minimam ex his partem sibi reservantes pro viatico ad excurrendum Jerusalem usque, ibique visenda loca sacra, & adoranda à Christo in terris vivente, relicta vestigia, antequam se in monasteria abderent.

Ita omnem cum ipsis rebus deponentes affectum ad terrena & creata omnia, ad domum, ad domesticos, ad patriam, ad suos, ad sua, ut ita nudi & spoliati omnibus, Dominum nostrum Jesum Christum induerent, & omnibus rebus exutum, & vacuum cor solus DEUS impleret, & satiaret, Jerosolymam iter intenderunt; inde visitatis summa tene-ritudine animi, & cultis ardentissima devotione sacris locis ulterius perrexerunt inquisituri, Daniele[m] Abbatem tunc temporis famam sanctitatis, & prudentiam longè latèque celeberrimum, eumque consulturi vel potius, ex eo tanquam ex Divino oraculo percepturi, ad quod singulos Monasterium DEUS destinasset, ubi reliquum vitæ in DEI obsequio consumerent. Athanasia Daniel suavit, ut se in Barthenonem, sive Monasterium Virginum Tabennense ob religiosam disciplinam, rigorem & fervorem præ reliquis dilaudatum reciperet, quò

quò ipsam conduxit Andronicus, fidelis Dux & comes, Antistitæ tradidit, & inter teneros casti amoris mutuos affectus reliquit, non alibi, quàm in cœlo revisendam: hoc paranymphii munere functus egregiè, & ad Abbatem Danielem reversus, ab eodem in Monasterium receptus, & reliquis Monachis adnueneratus fuit.

Duodecim in asceterio cum summo fervore, rigore, & maximo in omni virtutum genere laudabilissimè factò progressu, evolutis annis Andronicum rursus, ut accenderetur novo erga DEUM incarnatum amore, sacra loca lustrandi incessit desiderium, haud dubiè à DEO injectum, cum paulò post Abbas hanc peregrinationem instituendi licentiam, cum benedictione multo lubentissimè petenti impertierit.

Semel itineris longiùs producti molestiis fatigatus sub arboris umbra se prostraverat, quietem aliquam fessis membris indulturus, cum disponente DEO, Athanasia ita quiescenti supervenit, nam & ipsa cum Superiorum suorum licentia, quod tunc temporis nec rarum, nec insolitum erat, Jerosolymam properabat; ut autem decentiùs, & procul à variis periculis hæc pia peregrinatio institueretur, sub Monachi latebat habitu: primo statim

statim

statim intuitu agnovit Andronicum maritum, quin tamen ab Andronico agnosceretur Athanasia, tum quia virilis Monachi habitus fæminam abscondebat; tum quia longa & rigida jejunia, corporis afflictationes, asperrimæ pœnitentiæ, sub ardentis solis, & Sirii radiis suscepti labores manuales, omnem prioris pulchritudinis speciem abraferant, vultum extenuaverant, & emaciaverant; vocem ipsam crassâ quadam raucedine exasperaverant, ut vix tenuia aliqua pristinae speciei ac decoris vestigia, vel rudera deprehendi possent.

Solitis salutationibus, & humanitatis Christianæ signis invicem functi, unus alterum interrogat, quò collimet, quæ causa, quæ meta viæ, & itineris suscepti? & cum comperissent, communem utrique unam eandemque esse mentem, intentionem, & scopum, Andronicus Athanasiam invitac in itineris communitatem & societatem: condicit illa libenter hac una conditione addita, ut in itinere, quantum fieri posset, exactè servaretur consuetum in Monasteriis silentium monasticum. Admissa conditione silentiosum iter profecuti, Jerosolyman appellunt, sacra loca lustrant, venerantur, eximia Religione, ingentique consolatione animi adorant; ita renovato
usque

usque ad ultimum halitum DEO servien-
di ardore, iter pari pietate, & observan-
tiâ relegerunt; quin Andronico vel mi-
nima cogitatio incideret, aut suspicio,
suam Athanasiam suo hæere lateri præ-
sentem.

In Ægyptum, & habitatas à Monachis
eremos feliciter reversa Athanasia, so-
cium Andronicam suavissimè invitat,
ut unà secum in eremitorio non procul
dissito à Monasterio, cui Daniel Abbas
præerat, commoraretur, & reliquum
vitæ in DEI servitio, virtutum indefesso
exercitio, & concordî perfectionis reli-
giosæ studio consumeret. Acceptata ab
Andronico amica invitatio, dummodo
Abbas Daniel suo quoque calculo id ap-
probaret; approbavit iste tunc denique,
postquàm incogniti Monachi modum
vivendi prius accuratè exploravit, & in
plenam notitiam virtutum illius venit.
Convixerunt igitur conjuncti tanquam
duo vivi carbones, se invicem verbis
& exemplis ad amorem DEI semper ve-
hementius inflammantes per duodecim
integros annos, Andronicus nihil co-
gitans, vel suspicans de præsentia Atha-
nasie, Athanasia de se nullum, nec mi-
nimum quidem indicium dans Andro-
nico masculâ, & plus quàm foemineâ
constantia.

Vifi.

Visitabat Abbas frequenter hoc nobile & sanctum par Monachorum, eosque ad perseverantiam animabat, donec tandem die quadam Athanasiam invenit ardenti febris æstuantem eaque, vix non ad extrema deductam, & morti vicinam, monuit pius Pater filium suum Monachum Athanasiam de proximo mortis periculo, & imminente vitæ, omniumque miseriarum fine. Athanasia ferali nuntio minimè territa, sed potius recreata, & ipsamet vires deficere, & fatiscere sentiens, ardentissimè petiit ad hunc ultimum agonem extremis morientium Sacramentis more Christiano muniri, & obtinuit; his munita tenerrimâ devotione, imperturbatâ animi pace, & tranquillitate, suam Divinæ voluntati, ut semper consueverat, tunc maxime plenè substernens, & conformans, pridem ab omni erga creata omnia affectu penitè liberata, nil nisi Deum, vel propter Deum amare docta ac solita, inter pias adhortationes ac preces amantissimi Abbatis, & inter suavissimas non tam doloris, quàm amoris, ac gaudii supernaturalis lachrymas, quas morienti adgeniculans ubertim affundebat Andronicus, placidissimè in patula Crucifixi vulnera innocentem efflavit animam.

Durante morbo rogaverat Abbatem ut Epistolam sub stramento, cui incubabat, latentem postquam fatis cessisset, protraheret, & Andronico suo legendam traderet, sperare enim se, hac lectâ Andronicum liberaliora suæ post mortem animæ suppeditaturum suffragia: Hæc itaque protracta, & prælecta omnes attonuit, & rectum huc usque secretum detexit, sub mortuo Monacho delituisse Athanasiam, suavissimam & fidissimam Andronici conjugem: tum enim verò in lachrymas, in laudem & admirationem tam heroicæ virtutis itum est: fama celerimè per vicina, quin & remotiora Monasteria, & eremitoria volans ingentem Monachorum numerum ad tantum spectaculum excivit, unde piis defunctæ manibus solennissimè à tot Monachis, & religiosissimè parentatum, & justa persoluta sunt, omnibus non lugubre Epicedium, sed lætū Epicinium accinentibus. Nec diu ab invicem abesse potuerunt Andronicus & Athanasia, tam arctis inter se vinculis semper conjuncti in terris; nam paulò post Andronicus pariter viribus exhaustus succubuit, & præeuntem sociam individuum pari morte, nempe placidissimâ, & felicissimâ subsecutus;

(O) uni-

unicam votorum & laborum suorum metam, vitam perennem consecutus est, socio, sociæ, & conjugi suæ in eodem sepulchro contumulatus.

Tu mirare & admirare in periodo vitæ horum conjugum ludentem divinam providentiam: ut ab omni terreno & minùs defæcato purgarentur affectu, eripuit ipsis binas proles oculis chariores; inde illos incitavit ad separationem à thoro; ad contemnendas, dispergendas, & pauperibus dandas divitias, ad amplectendam vitam Monasticam, quæ ipsos ab invicem toto vitæ tempore divulsos teneret; tandem illos denuò conjunxit quidem arctissimè, vix tamen aliter, quàm si separatio sublata non fuisset. Ita ab omni alio amore & affectu utriusque cor purgatum, & vacuum solus Deus, excluso omni alio rivali, sibi vindicavit, occupavit, suo amore unicè inflammavit, & seipso, quippe infinito & unico Bono satiavit.

Itaque si & tu cupis, ac statuis DEUM verò sincerò, & perfectò amore imposterum prosequi, procul à tuo corde, & amore, arce ac proscribe rerum terrenarum, caducarum, vanarum,

rum, ne dicam sordidarum adulteri-
nos affectus, qui Divini amoris luci-
dissimas, & purissimas flammæ atro
suo fumo obfuscant, vel omnino suf-
focant & extinguunt. Nihil unquam
ames, quàm DEUM, vel propter
DEUM; DEUM in omnibus, omnia
in DEO, & DEUM super omnia. Ni-
mis avarus es, si DEUS tibi non suf-
ficit; Infatiabilis es si DEUS sum-
mum bonum te non
satiat.

